

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest oparte na czterech zarzutach, w których wnoszący odwołanie podważają stwierdzenie Sądu, że nie mają interesu prawnego w podtrzymaniu skargi do Sądu na zaskarżoną decyzję. Sąd bowiem błędnie uznał że zaskarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa na skutek decyzji ADLC (francuskiego organu ochrony konkurencji) stwierdzającej, że przekazanie dokumentów nie było konieczne, aby zapewnić poszanowanie prawa do obrony wnoszących odwołanie i że dokumenty te nie miały żadnego znaczenia dla zbadania sprawy skierowanej do tego organu

Przeciwnie, wnoszący odwołanie twierdzą, że nadal mają interes prawny, aby występować przez Sądem, ponieważ muszą oprzeć się na dokumentach dotyczących postępowania francuskiego, aby wykazać, (i) że okoliczności faktyczne, których dotyczy kara nałożona w sprawie COMP/39.579, są takie same jak okoliczności, których dotyczy postępowanie francuskie, albo przynajmniej są bardzo do nich podobne, co ma wpływ na status wnoszących odwołanie w odniesieniu do wniosku o złagodzenie kary we Francji; oraz (ii) że naleganie Henkel, aby otrzymać pozwolenie na wykorzystanie tych dokumentów w postępowaniu francuskim nie powinno być uważane za brak współpracy strony wnioskującej o złagodzenie kary uzasadniający obniżenie grzywny o 25 % zamiast o 30 %, jak stwierdził ADLC, lecz powinno być postrzegane jako wykonanie prawa i działanie w uzasadnionym interesie, to znaczy skorzystanie z prawa do obrony.

Odwołanie obejmuje cztery zarzuty:

- po pierwsze, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ błędnie stwierdził, że w następstwie decyzji ADLC nie ma już etapu postępowania, na którym dokumenty te mogłyby zostać ponownie zbadane w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i przekazania ADLC tych dokumentów;
- po drugie, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, błędnie interpretując rzeczywisty cel wniosku o przekazanie dokumentów, kiedy stwierdził, że celem tego wniosku było wyłącznie umożliwienie ADLC zbadania dokumentów, podczas gdy głównym celem było umożliwienie Henkel skorzystania z prawa do obrony dzięki omówieniu tych dokumentów w ramach postępowania francuskiego;
- po trzecie, postanowienie jest obarczone brakiem uzasadnienia, ponieważ Sąd stwierdził, że Henkel nie miała interesu prawnego do działania, bez zbadania podniesionych przez niego argumentów;
- po czwarte, Sąd naruszył prawo, ponieważ nie zbadał, czy Henkel nie miała nadal interesu prawnego, aby występować do Sądu w celu upewnienia się, że niezgodne z prawem działanie nie powtórzy się.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie postanowienia.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-64/12, Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 24 maja 2013 r. przez Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France

(Sprawa C-284/13 P P)

(2013/C 215/13)

Język postępowania: angielski.

Strony

Wnoszący odwołanie: Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France (przedstawiciele: F. Brunet, E. Paroche, avocats, E. Bitton, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim stwierdza, że zawarte w skardze wniesionej do Sądu przez Henkel żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jest niedopuszczalne (pkt 1 sentencji postanowienia);
- stwierdzenie, że skarga wniesiona przez Henkel do Sądu nie jest bezprzedmiotowa i że jest dopuszczalna, oraz odesłanie sprawy do Sądu w celu ponownego zbadania istotnych okoliczności;
- uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim stanowi, że Henkel pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego w sprawie T-607/11 R (pkt 4 sentencji postanowienia) i obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, jak również kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest oparte na czterech zarzutach, w których wnoszący odwołanie podważają stwierdzenie Sądu, że nie mają interesu prawnego w podtrzymaniu skargi do Sądu na zaskarżoną decyzję. Sąd bowiem błędnie uznał że zaskarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa na skutek decyzji ADLC (francuskiego organu ochrony konkurencji) stwierdzającej, że przekazanie dokumentów nie było konieczne, aby zapewnić poszanowanie prawa do obrony wnoszących odwołanie i że dokumenty te nie miały żadnego znaczenia dla zbadania sprawy skierowanej do tego organu

Przeciwnie, wnoszący odwołanie twierdzą, że nadal mają interes prawny, aby występować przez Sądem, ponieważ muszą oprzeć się na dokumentach dotyczących postępowania francuskiego, aby wykazać, (i) że okoliczności faktyczne, których dotyczy kara nałożona w sprawie COMP/39.579, są takie same jak okoliczności, których dotyczy postępowanie francuskie, albo przynajmniej są bardzo do nich podobne, co ma wpływ na status wnoszących odwołanie w odniesieniu do wniosku o

złagodzenie kary we Francji; oraz (ii) że naleganie Henkel, aby otrzymać pozwolenie na wykorzystanie tych dokumentów w postępowaniu francuskim nie powinno być uważane za brak współpracy strony wnioskującej o złagodzenie kary uzasadniającego obniżenie grzywny o 25 % zamiast o 30 %, jak stwierdził ADLC, lecz powinno być postrzegane jako wykonanie prawa i działanie w uzasadnionym interesie, to znaczy skorzystanie z prawa do obrony.

Odwołanie obejmuje cztery zarzuty

- po pierwsze, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ błędnie stwierdził, że w następstwie decyzji ADLC nie ma już etapu postępowania, na którym dokumenty te mogłyby zostać ponownie zbadane w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i przekazania ADLC tych dokumentów;
- po drugie, postanowienie jest obarczone brakiem uzasadnienia, ponieważ Sąd stwierdził, że Henkel nie miała interesu prawnego do działania, bez zbadania podniesionych przez niego argumentów;
- po trzecie, Sąd naruszył prawo, ponieważ nie zbadał, czy Henkel nie miała nadal interesu prawnego, aby występować do Sądu w celu upewnienia się, że niezgodne z prawem działanie nie powtórzy się.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie postanowienia.

Odwołanie wniesione w dniu 27 maja 2013 r. przez Fabrykę Łóżysk Tocznych-Kraśnik S.A. od wyroku Sądu z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie T-571/10, Fabryka Łóżysk Tocznych-Kraśnik S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Impexmetal

(Sprawa C-292/13 P)

(2013/C 215/14)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fabryka Łóżysk Tocznych-Kraśnik S.A. (Przedstawiciel: P. Borowski, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Impexmetal S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w całości i uwzględnienie w całości skargi z dnia 16 grudnia 2010 r. poprzez stwierdzenie nieważ-

ności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego z dnia 6 października 2010 r.;

- na wypadek nie uwzględnienia tego wniosku, uchylenie wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie drugich stron w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem do spraw Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym nieobjętym hipotezą tego przepisu.

Zdaniem strony skarżącej, do takiego niewłaściwego zastosowania wymienionego przepisu doszło na skutek błędnego uznania przez Sąd, że znak strony skarżącej wykazuje podobieństwo do wcześniejszego graficznego wspólnotowego znaku towarowego interwenienta i tym samym istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej. Strona skarżąca utrzymuje, że Sąd nie uwzględnił, iż:

- podobieństwo pomiędzy znakami nie usprawiedliwia twierdzenia jakoby mogło być ono źródłem istnienia ryzyka konfuzji;
- znak strony skarżącej stanowi część nazwy jej firmy, a nazwa ta została stosowana na długo przed datą zgłoszenia;
- znak ten jest historycznie uzasadnionym oznaczeniem odróżniającym stronę skarżącą;
- omawiane znaki w sposób długotrwały i pokojowy koegzystowały na jednym rynku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance d'Orléans (Francja) w dniu 30 maja 2013 r. — Facet SA, BNP Paribas Personal Finance SA przeciwko Saïda Bouchelaghem, Nathalie Cousin, Clémentine Benoni, Hili Aziz, Mohamed Zouhir, Jean Morel, Jalid Anissa, Marine Bourreau, Anthony Cartier, Patrick Rousselière, Karine Lenfant

(Sprawa C-298/13)

(2013/C 215/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Orléans